

Romel Burcea

SELECȚIE
NATURALĂ
Roman

București, 2026

Ilustrație copertă: *Frits Thaulow – Seară, cca.1894-1898*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURCEA, ROMEL

Selecție naturală : roman / Romel Burcea. - București : Bifrost, 2026

ISBN 978-630-6514-70-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

SELECȚIE
NATURALĂ
Roman

P A R T E A Î N T Â I

Le-am văzut cum chicoteau în fața geamului, dar nu le-am dat atenție și mi-am aruncat în continuare ochii pe „Tropicul” lui Miller. Trebuie să recunosc, am o atracție destul de kitch pentru cărțile vechi și ponosite, așa cum au și toți hipsterii pe care nu îi pot înghite. Doar faptul că au trecut prin atâtea perechi de mâini cărțile astea mă face să mă simt bine, posibilitatea ca asemenea cărți să fi fost rumegate până la refuz și până la schimbări de caracter. Percepții schimbate. Eu nu știu ce dracului de percepție să am despre minorele astea de bântuie prin secțiunea pe care eu o numesc cărți proaste, adică cea de cărți economice. Iar se uită la mine și vin în direcția mea cele două puștoaice cu un tom despre Wallstreet în mână.

- N-are poze, le transmit când ajung la mine, înfundat încă cu ochii în Tropic.

- Hi hi hi, scuze că ... ăă Te deranjăm, ha ha, dar prietena noastră de acolo, și își aruncă degetul cu tot cu capul în direcția ei, crede că ești foarte drăguț și vrea să știe dacă i-ai da Instagramul tău.

- Ah, i-auzi, răspund uitându-mă pe sub sprâncene la ele. Le dau șapțișpe, nu mai mult. De fapt cînșpe. Au coșuri sparte pe față, cea mai scundă atrăgându-mi privirea cu un crater din buză.

- Of, ți-am zis că n-o să vrea, și râd ambele în tandem, același râs sufocat.

- Câți ani are maestra voastră?

- Are cînșpe!

- Mică.

- Da face șaișpe acum ha ha ha ha, deschide și cealaltă gura.

- Am 22. No se puede, replică pe care nu o înregistrează pe deplin.

- Nu e o problemă pentru ea!

- Chiar deloc! și iar râde cu același râs.

- Bine, valea! Și pune cartea la loc că n-ai ce face tu cu ea.

Au plecat, și odată cu ele și chicotitul ăla infernal. Mă gândesc că pentru unii astea ar fi fost prospături, așa cum multe somități din orașul meu mi-au demonstrat. Tot somitățile astea, adevărate valori naționale, se nasc, se cacă și se fut în același oraș până când crapă și devin exemple ale unei vieți inutile. De fapt, aș putea spune că și eu duc în spate o viață inutilă. M-am lăsat de facultate, lucrez într-o librărie cu cărți vechi și am virusul speranței de scriitor. Câți nu se vor a fi scriitori? Ceea ce mă face mai special este faptul că nu scriu și stau toată ziua tolănit pe tejghea și învârt pagini fără să prind ceva din ele, dar scriitor tot sunt, trebuie să fiu. Doar asta vreau, și dacă vreau, sunt, pentru că asta gândesc, deci așa exist eu. Normal.

- Mamă Arnolde, un adevărat om cu principii! Mă surprinde Florin, coleg de muncă și onorabilul coleg de apartament și cel mai bun prieten. Fratele meu.

- Pe bună dreptate. N-aveau mai mult de cinșpe. De fapt, stai, una făcea șaișpe în curând!

- Carne crudă pentru unii.

- Bravo.

- Hai măi, știi că glumesc. De fapt, eu glumesc, dar pentru alții așa e.

- Și mă mai mir de ce sunt atât de pornite femeile împotriva noastră. Ieși în lume Florine, fă-te cunoscut, mai bagă câte una la feministe și îți făcuși treaba pe azi.

- Bine, bine, huo. Am înțeles. După ce terminăm, ce faci?

- Mă duc acasă, ce să și fac.

- Vrei să scrii? Așa-i?

- Cu ardoare.

- Aha. Treabă grea, spuse el în timp ce se rezemă de tejghea cu cotul și își țintește ochii în tavan. Of, și când nu poți să scrii simți cum ți se sfâșie sufletul, așa-i? continuă cu sarcasmul.

- Exact. Unde ai văzut tu asta? Nu o gândeai tu până acolo.

- Un serial, ceva, nu mai țin minte.

- Senzație. Acum pleacă, vreau să mai citesc. Mă gândesc să iau cartea acasă.

- Încă una? Poate o și termini.

Eu și Florin ne-am intersectat când am vrut să luăm amândoi chirie la același apartament în care stăm și acum. Deja evacuasem permanent facultatea de Litere. Când am mers să văd cum stă treaba, patroana, o babă parcă proaspăt venită de pe holurile spitalului, îl chemase și pe Florin, dorind să facă o alegere între noi doi, însă a fost dragoste la prima vedere, cum obișnuim să spunem la toți, și am hotărât pe loc să fim colegi. Babei noastre, Liliane, Lili, cum ne permite nouă să îi spunem, că doar suntem apropiați, i-a convenit. Primea dublu. După vreo patru seri am stat cât se poate de beți pentru a grăbi relația noastră de prieteni, căutându-ne adevărul în bere. A funcționat și suntem aici, încă la cataramă.

Semănăm foarte mult. Și el s-a lăsat de facultate, din aceleași motive ca mine: se luase în gură cu profesorii. Eu îl înjurasem de toți morții pe unu care mă trezise din somnul de veci de pe hol, fără să îmi dau seama, și mi-au făcut vânt, așa cum era de așteptat. Acum, îmi pare rău. Proful doar mă zguduise, chiar cred că îmi înțelegea situația. Florin era student la Arhitectură. Mi-a povestit că un profesor îl defavoriza din nu știu ce motive și după o ceartă în care Florin îl făcuse „cioară împuțită”, i-au făcut și lui vânt. Faza e că nici țigan nu era. Doar așa i-a venit lui. Bucureștenilor le place mult jegul ăsta de cuvânt. Nici unul dintre noi nu se mândrește cu așa ceva. Doi proști. Ce e drept, simțeam oricum că timpul meu cam expirase pe acolo și letargia ce duce la putreziciune nu e sportul meu preferat, așa că mi-a picat aurul acesta de situație din cer. Și totuși, mai puteam să strâng din dinți? Să termin facultatea, urmând datinile bunului simț chinezesc, să mă duc la un master, să mă angajez pe unde s-or angaja absolvenții de la Litere și poate, doar poate, să fiu mai înstărit. Dar, e mai bine așa. Cred. Sper. Toți marii scriitori au trebuit să mănânce puțin noroi ca să așterne după aur pe pagini iar eu vreau să ajung cineva. Pentru asta totuși, trebuie să scriu. Mult. Foarte mult. Până am bășici în vârful degetelor. Păcat că e greu și mi-e lene.

Puțină vânzare azi și prea mulți bătrâni. Dacă e ceva care chiar să mă dispare la București, e populația bătrână. Babele și moșii

vin mereu aici cu speranța că poate găsesc discuri cu muzică populară sau ceva cărți românești din tinerețile apuse, iar cum discuri nu prea găsesc pe placul lor, pentru că majoritatea sunt latino, vin și îmi scot mie ochii că nu am ce vor ei în stoc, mai ales babele. Babele au o dependență ciudată pentru discurile cu muzică populară. Acum ceva timp ajunsese la pragul nostru o doamnă care spera să găsească ceva de la Maria Lătărețu. Știu asta pentru că de fiecare dată când nu găsea ce voia spunea „Unde Doamne Dumnezeule e ăla cu Maria Lătărețu” și își linge vârfurile degetelor pentru a răsofi mai bine. Parcă își plesnea limba pe piele. Nici măcar nu glumesc, atât de bine mi-o amintesc. Cumva reușise să planteze o sămânță a memoriei în mintea mea. Avea în cap o pălărie stufoasă, pufoasă, de care au toate babele când merg la biserică, asemănătoare cu Ushanka rusească, doar că maro, așa se îmbracă toate. Presupun că maro-ul are pentru ele un stil aparte, pentru că paltonul ei lung, la fel de stufoș, normal, tot maro era! Un maro închis cu motive mai deschise. Am ginit-o că trebuie să o fi dus bine cât timp Ceașcă încă mai perinda Bucureștiul și că soțu-său trebuie să fi fost securist, cu un nume derivat din Gelu, adică Relu sau Nelu și pe care îl dă ca exemplu bun împotriva tinerimii. Îmi și imaginez cum stă cu vecina de ani întregi la banca de la scara blocului și spune: „Relu nu ar fi făcut așa ceva, nici Nelu soțul Ninei. Erau altfel vremurile Lenuțo, îți zic eu” și după dau ambele din cap afirmativ și încruntate cu încrederea aia în privire. Toate sunt la fel. Se mai și îmbracă precum se îmbrăca și Elena Ceaușescu. Reflectând asupra acestui fapt, realizez cât de mult a dominat Elena moda în România. Totuși, văzând-o atât de supărată pe eșecurile sale în a găsi ce vrea, am simțit cum spiritul meu de bun samaritean iese la iveală și am abordat-o frumos, cu mâinile la spate, puțin aplecat ca să îi dau impresia că o respect, că respect vârstnicii, ceea ce și fac, nu sunt un delincvent. Păcat că imediat cum m-a văzut, firele de păr din bărbie s-au întins ca niște antene, cred că erau și ascuțite, iar motivul era evident părul meu lung. Partidul încă mă voia tuns. Totuși, trec peste și o anunț că nu mai avem Lătărețu, s-a epuizat instant de la alte babe. S-a uitat adânc la mine, dată în spate, m-a dat dracu pe mine și tot

magazinul și m-a făcut și panc pentru că sunt pletos. De atunci, am sub tejghea o coală pe care scrie „nu primim babe belite”.

Pe de altă parte, moșii sunt altceva totalmente. Și ei sunt arțăgoși, înfiți și tot tacâmul, dar se îmbracă bine. Prea bine. În primul an de facultate, după o beție cruntă cu ocazia încheierii primei sesiuni, am stat până pe la un șapte dimineța prin oraș și eram pozitiv pe moarte din cauza frigului. Ajunsesem cumva în Obor, cred că lăsasem pe cineva acasă, căci stăteam pe bancă și înghețam și fumam o țigară, când un moș a venit la mine și mi-a dat paltonul lui verde închis, gros, păstrat perfect. Mi-a spus că abia se trezise și m-a văzut pe geam, dându-și seama că sunt mahmur și că alcoolul nu mai ajută la fierberea sângelui în vene, știa și el prea bine că doar fusese în armată. I-am strâns mâna și doar a plecat cu un zâmbet cald pe buze, cred că cel mai bun zâmbet pe care îl promisem după mult timp. L-am întrebat dacă chiar mi-l lasă, gândindu-mă că ar trebui să însemne ceva pentru el, un asemenea palton îl iei cu tine în mormânt și doar mi-a făcut cu mâna. Chiar și astăzi nu știu de ce a făcut un asemenea gest, pot doar să îmi tot spun că a văzut ceva la mine și că așa își păstrează și amintirea vie. Bătrânii fac chestii de genul când simt că sunt pe ducă. Cert e că nu am cum să îl uit pentru un asemenea act de bunătate care va rămâne cu mine până când și eu voi crăpa. Mi-a părut rău să îl văd cum pleca de lângă mine tremurând și regret că nu m-am dus după el să îi ascult povestea, sigur avea ceva bun de zis, se vedea pe el. Asta era datoria mea de scriitor, trebuia să aflu, trebuia să știu câte a îndurat, pentru ce a plâns în viață și pentru ce s-a bucurat, să aflu farmecul, dar nu mi-a dat prin cap. Bunătatea de care a dat dovadă nu va fi uitată și acum, tot ce pot face pentru dânsul, e să îl trec aici pe foaie, să dau de veste că asemenea lucruri se mai întâmplă.

Fix înainte să plec, pentru că mi se terminase tura, Florin vine la mine cu o privire pe care o știu prea bine. Mi-au trecut toate motivele prin cap: nu mai aveam bani, mâncare, trebuie să plătim pentru simplul fapt că existăm, adică taxe, deci nu mai aveam bani.

- Bă Arnold, nu mai avem bani...

- Mai am eu în buzunar vreo trei lei. Uite-i.

- Hai mă lasă-mă cu glumele astea de șantier... Vii diseară să ducem marfa?

- Merge. Unde?

- Ștefan cel Mare. Pe la un zece, cam așa, deci prinzi și metroul lejer. Rămânem și la o berică după?

- Doar noi doi? Ce frumos! De cânt tot așteptam să mă inviți... Poate trecem și la pasul următor!

- Zi mă! Nu vezi că n-am chef de glume? Spune totuși râzând pe sub mustață.

- Da măi, stai calm că vin. Tot la Ștefan cel Mare ne vedem?

- Aha, răspunde uitându-se în gol, evident supărat pe ceva și pur și simplu face pași în direcția opusă. Aveam o idee de ce.

Iau paltonul moșului din cuiul bătut de mine în perete, dau noroc cu Florin și plec. E timp destul pentru toate, am sentimentul ăsta de infinit, așa că fac un 180 spre Cărtureștiul din Centrul Vechi. E șase ceasul și soarele începe să apună frumos pe bulevard, razele fiindu-i frumos despărțite de impozantul Continental. Deși e frig, se simte o căldura moleșitoare, căldură specifică doar pe timp de îngheț, ce te umple la rândul ei cu o energie latentă. Cel mai bun moment de a aprinde o țigară. Când soarele răsare sau apune, fumul de țigară capătă o altă estetică, se plimbă cumva prin aer. Devine mai fum și e una din marile plăceri ale fumatului. E moale, deși nu îl poți atinge. Orice fumător știe asta, e parte din sectă. Cel mai mult îmi place să fumez pe frig, atunci se simte și tutunul cum trebuie. Tata mi-a spus mai de mult că lui fumatul îi dădea senzația că poate rezista frigului și asta a rămas cu mine. Acum, simt și eu la fel în fiecare moment ca cel de acum, dar tot caut orice îmi dă căldură, mă face să mă simt în siguranță. Până și aburul din canale, dulcele abur cu mirosul lui. Când cauți ceva și îl vezi, apare după peste tot, o lege de-a lui Murphy cred. Abur din țevile de eșapament, ce se ridică din trotuar și dansează către cer, împletindu-se cu soarele. Bucureștiul arde, clocotește. Arde odată cu soarele și s-ar putea întâmpla orice căci mă aflu într-un haos ce persistă. O iau la stânga printr-un pasaj ce duce direct în Centru. Ce-aș vrea să stau într-un bloc de pe aici, pun pariu că arată super în interior. Nu știi totuși cum pot rezista oamenii de aici cu vacarmul

de la petrecerile din week-end-uri. Văd că au termopane. Se înțelege. Dar ce frumos ar fi, și aș vrea să fie cu geamurile spre bulevard și să îmi intre soarele în ochi dimineața. N-ai cum să spui că viața nu e bună când ai asemenea dimineți și vezi că lumea începe să trăiască. Totul pare mai sigur când soarele dă foc asfaltului. Trec pe lângă biserică și mi se pare prea ironic. Pute a pișat prin toate extremitățile Centrului, oamenii străzii aici își fac veacul, tinerii se droghează, se bat și fac orice altceva, doar să nu respecte ideologia Dumnezeuului lor. De-asta și arde Bucureștiul acum, mai ales aici. Aburul e un foc ce ar trebui să ne ardă, nu? Chiar e peste tot, l-am găsit. Caut pe Dumnezeu acum. Nu e. De dragul vechiului creștin din mine, o să spun că bătrânul de la etaj și cel care mi-a dat paltonul sunt una și aceeași manifestare. Mai mare onoare nu există. E ironic motivul pentru care mă duc la Cărturești și direct mă simt ca un prost. Mă duc să sufăr. Sufăr pentru că sunt atâtea cărți, scrise de atâția oameni care au avut atâtea cuvinte. Atâtea vieți, idei. Nu înțeleg cum au făcut. Romane cu sute de pagini. Nu contează dacă sunt bune sau nu, dar sunt acolo și sunt scrise și sunt în librării cunoscute. Așa sunt și cărțile românilor, peste tot, numai titluri depresive găsim, despre suferință, despre absurd, sinucidere, adică tot ce au citit ei de la autori internaționali, doar sub forma lor proprie, puțin mai mult copiată, căci doar atât se poate. Să nu mai vorbesc de poeți. Țștia sunt cei mai penali dintre toți. Dacă ei pot, pot și eu, și poate chiar o să îmi văd extensiile cum stau în vitrine în zile cu soare cum e și asta.

Până să ajung la Cărturești, trebuie să trec prin gloata oamenilor care stau la restaurante și se bagă în seamă cu tine. Spre deosebire de mulți alții, eu răspund cu „nu, mulțumesc!”. Atât de special sunt eu, dovadă. Oare cum se simt ei? Să stai să pălăvrăgești încontinuu, să spui aceleași cuvinte tuturor și ei să nu te bage în seamă. Trebuie să fie greu pentru tipe, că ele fac asta cel mai des. Ghinion de alea care sunt urâte, o duc și mai rău, iar cele bune sunt luate doar ca să atragă niște ceafă lată cu bani. Culmea, funcționează. Mulți se opresc la ele, după se așază la masă și scot din buzunare pachetele de Dunhill sau Sobranie, de preferat slim să fie, sunt mai finețe. Asta e doar o altă chestie pe care am auzit-o de la un tip care

are pretenții să fie un ceafă lată. Tot ăștia se uită urât la mine pentru că am părul lung, care îmi trece deja de sfârcuri, asta atunci când scot botul din telefon. Când stau pe el distribuie citate care te inspiră negreșit să iubești viața, cum ar fi asta: „Oamenii sunt nefericiți pentru că nu știu că sunt fericiți!”, și de atunci viața mi s-a schimbat. Ridic un pahar în cinstea spumei societății. Cel mai bun oral ți-l face gura lumii, altă treabă învățată de la alții ca ei. Deja sunt pe drumul ce bun, mă gândesc. De înțeles cu ei, mă înțeleg, atunci când chiar vor să îmi vină în atmosfera personală și după mă trezesc că îmi spun ”Băi Arnold, să mor de mă așteptam să fii atât de băiat coaie! Jur! Credeam că ești roacher din-ăla, haha!”. Am fost.

Și oricum ar fi Centrul Vechi și clientela lui, tot îl am pus bine în sufletul meu, situat la două degete sub buric și care cântărește vreo trei grame. Când m-am mutat la București, înainte să încep facultatea, am venit direct aici ca să mă întâlnesc cu niște amici din Târgu-Jiu și nu pot să uit cât de uimiți eram de locul acesta și că putem veni aici oricând voiam, să vedem atâtea lucruri, atâtea oportunități pe lângă flegma noastră de oraș mic cu pretenții de metropolă americană. Trebuia să fie un nou început, și a fost, nu am de gând să neg, dar nu pe cât mă așteptam. Acum mi se pare că ne-am înșelat amarnic, mai ales eu. Credeam că oamenii vor fi altfel, mai deschiși la minte, că doar e capitală. Iubesc orașul, dar nu și oamenii. Nu am văzut decât în Cluj aceleași chestii, acolo cred că e chiar mai rău, dar să rămânem la oile noastre. Avem hipsteri snobi și ipocriți, care ascultă jazz-ul ăla bun frate și beau ceaiul ăla dulce, oameni cu pretenții de americani și care se îmbracă precum americanii. Am ajuns să fim o exclavă a Statelor. Oriunde mergi auzi oameni ce spun lucruri ce nu sunt ale lor, nu e nimic natural, și mereu se adună și nu trebuie să citești pe Bukowski ca să îți dai seama că direcția mulțimii nu e bună. Poate, mai de mult, a fost, dar acum nu. Acum nu e nici un pericol imediat care te amenință că îți prinde mâna în ușă, nici un motiv să ne adunăm pentru ceva benefic tuturor. Viața e prea bună.

Ajuns la Cărturești, îmi arunc țigara pe jos și văd cum vine o tipă cu părul prins în coadă, șuvițe ce îi atârnă pe temple și ochelari rotunzi. Genul meu. Slăbuță, țâțe nu prea mari, dar picioare ce curg

frumos din corp. Am ceva pentru tipele cu ochelari oricum. Îi deschid ușa, o las să intre și îi trântesc și un zâmbet, dar mă ignoră, accept și mă întorc la starea letargică. Cum intru, pun ochii pe raftul de la etaj din dreapta, acolo sunt toți scriitorii cărora le port răcă, mai ales că sunt și străini. Ei îmi plac cel mai mult. Românii ori o joacă prea sigur și se lăläie, ori scriu prea extrem și fără sens. Îl am pe Dostoevski în față și nu pot decât să mă strâmb, ceea ce nu îmi place. A scris mult și a scris bine, atât de bine că nu îl citesc pentru că nu vreau să intru în depresie, așa cum am pățit cu „Crimă și Pedepsă”. Cert e că mai contează și grosimea.

Tipa de intrase stătea un pic mai departe de mine, în dreapta, și o văd cum râde de mine. Instant m-am dus la ea, jucând-o nonșalant, dar sarcastic, ăsta e secretul.

- Proastă selecție de cărți, îi spun.

- Păi cărți proaste caut, de-asta m-am uitat în direcția ta, la cât te strâmbai. Sau, să nu îmi spui, aveai altă impresie? și râde.

- Au. Să știi că și bărbații au sentimente.

- Serios? Tu ce sentimente aveai de te strâmbai? Încolăcește brațele.

- De ciudă. Vreau să scriu ca ăștia, dar nu pot.

- Ești scriitor?

- Da. Defunct.

- Ce surpriză. Într-adevăr, nici nu ești un clișeu ambulant ca să îmi dau seama de asta.

- Ce m-a dat de gol?

Ia o carte, o deschide și în loc să se uite la mine, bagă nasul în ea.

Doamne.

- Atitudine. Ai recunoscut chiar tu destul de repede că ești scriitor. Crezi că mă iei așa ușor, nu? Stai cu pieptul în față, mi-ai zâmbit la intrare, iar acum ești cam flegmatic, te dai interesant. Nu știam dacă ești poet sau prozator, dar tindeam spre prozator.

- Poeții fac altcumva?

- Poeții nu s-ar strâmba la cărți, ar da impresia că le absorb complet, s-ar băga mai direct pe mine și cred că ar fi și mai dulci,

probabil m-ar face frumoasă, ar spune că sunt ca o inspirație să scrie poezii.

- Da, o adunătură de penibili.

- Și ce fel de prozator ești? Scrii despre viață, puțină ficțiune, așa e? Ca să scrii despre viață trebuie să o și trăiești.

- Cineva a citit Hemingway.

- Normal. Acum e rândul tău, citește-mă. Eu cred că mă descurcai, dă din umeri.

Lasă cartea și se întoarce la mine.

- Ești mai mare decât mine, îți dau un douășapte. Ai mâinile deja mature, de aici îmi dau seama. Ești sigură pe tine, știi ce să scoți pe gură și cum să o și faci. Nu cred că te interesează discuția asta, dar în același timp ești curioasă, te-am scos din cotidian, de-asta, zic eu, și flirtezi cu mine, din joacă. De asemenea ești luată, iubit de ceva ani, tocmai de-asta ești mai neîngrijită. Dacă te-a ținut atâta, zici că nu mai e nevoie să pari prea dandy pentru el, dar nu mai faceți nimic, uite, asta e clar. Ai un loc de muncă stabil, faci bani destui. Machiajul nu e luat prea bine de pe față, cred că te machiezi și tu când vrei să te simți specială pentru iubitul tău, dar cum am spus, te-a ținut destul timp, îți zice că ești frumoasă oricum și după se culcă pentru că îl dor ochii de la calculator. Pe scurt, mai ești și plictisită. Urât caz dacă stau să mă gândesc.

- Au. Să știi că și femeile au sentimente, ...

- Arnold.

- Arnold, mă cam nimeriși, și mi-ai și dat destule de gândit.

- Extraordinar. Și vrei să pleci, așa-i?

- Da. Că tot m-ai făcut în halul ăsta, un număr îmi dai.

- N-am, serios îți zic.

- După toate astea? Mă lași așa?

- Frumoasă discuție și toate cele, dar ai prieten. Nu pot.

Și a plecat cât se poate de confuză, lăsându-mă și pe mine la fel. Surprins mai ales, de faptul că vorbea cu perfectul simplu. Un tip cu bască pe cap de anii 40 se apropie de mine.

- Amiceee, a ta era!

- Poate, dar nu mă imbarcam în rodeoul acesta.

- De ce? Ești întreg la minte?
- Crede-mă frate, nu ieșea nimic bine. Ca în filme.
- Eu în locul tău o futeam și o lăsam.
- Ești poet? Întreb după ce analizez mai atent.
- Wow, da. De unde știi?
- Intuiție feminină.

Mirat, pleacă și ăsta. Mă uit în sus, la glob și trei tipe își fac poze în fața lui cu cărți în mână. Penibil. Șterpelesc o carte de pe raft, după o plătesc și m-am tirat către casă. Noroc chior, mai aveam bani pe card.

Dormeam rupt de pe pământ când îmi sună telefonul și tresar, nervos că trebuia să renunț la o realitate metafizică în care mai dădeam de tipa aia. Cartea pe care o cumpărasem sărise odată cu mine, o aveam pe piept și se îndoiaie în toate părțile când o calc. La telefon e Florin.

- N-ai idee ce bine dormeam, răspund rupt în gură.
- Super. Hai, te aștept la stație.
- Hmm, la noi?
- Ești prost? La Ștefan.
- Bine mă, huo.

Din instinct, mă arunc iar în pat, dar deschid ochii agitat, știind ce avea Florin. Mă grăbesc să mă îmbrac și văd în oglinda dulapului că încă aveam aceleași haine pe mine. Mama mereu a spus că sufăr de boala lenei. De curios, bag nasul la subraț și de urgență iau un spray de la Florin, mă spăl pe față și am plecat. Trebuia să mergem să vindem iarbă la niște băieți pe care îi știa Florin. Iarba era un mic venit, din an în paște, dar când luam bani, era destul. Florin cred că e cel mai descurcăreț om pe care îl știu, mereu reușește să întoarcă situațiile în favoarea lui și atunci când dă de un hău, se aruncă în el fără frică. Dacă nu era el, de multe ori muream de foame, Până și la pariuri se pricepe. Stă o noapte întreagă să facă bilete, le pune, și scoate lejer 30 de milioane pe care negreșit îi împarte cu mine, pentru că suntem frați și știe că și eu aș face la fel pentru el. Într-adevăr, sunt norocos să am un asemenea om pe lângă mine și știu

prea bine că încă mai am de învățat de la el. Problema e că viciile îl conduc, și chiar dacă face 30 la pariuri, 20 se duc pe curve. O dată a venit la mine după o seară zdravănă și n-a putut decât să spună „lux frate, lux”. Nu știu cum a reușit să spargă 20 de bețe doar pe femei și nici nu vreau să îmi bat capul cu asta.

Motivul pentru care e atât de supărat este că își amintește câteodată de o treabă din metrou, când a asistat la nesimțirea și indiferența multor locuitori din București. Tot adormit eram când m-a sunat să vin la Eroilor la el, fără să îmi spună de ce și nici nu dibuisem că avea ceva probleme, vocea îi era normală, așa că nu m-am grăbit și îl mai și înjurasem de toți morții pe care îi avea. Am ieșit din bloc și m-am dus la chioșcul de la colțul străzii să îmi iau țigări, unde lucrează Lucică, un puștan cu care ne împrieteniserăm și ne mai dădea câte o țigară moca atunci când eram chiar disperați.

- Ia zi, Lucică, îl întreb când ajung la chioșc, Bucureștiul trăiește sau îi cântă popa la ureche?

- Îi cântă întregi liturghii. Am doar Winchester. Îți dau și pachetul? Deja știa că nu aveam țigări.

- Păi și cu restul țigărilor? Ce te faci?

- Rămân mie. Jumătate din pachet nu strică, și îi dau 10 lei pentru 10 țigări. Să știi că a fost și Florin pe aici. Tare tulburat mai era, nu mă așteptam să îl văd așa vreodată.

- Hai dar nu mă lași. O fi încercat ceva pe o tipă și nu i-a ieșit.

- Mai rău, sunt sigur. Avea o figură de parcă dăduse nas în nas cu moartea!

- Serios? Acum mă duc să mă văd cu el. Chiar nu părea să aibă ceva la telefon.

- Tu știi mai bine frate, eu îți zic doar ce văzui. Cred că a și urcat la voi, că s-a dus până la scară și s-a întors. Era și agitat. Suda țigări una după alta și a venit să ia altele de la mine.

- Urcase după bani atunci, verificându-mi portofelul observasem că nu mai aveam 20 de lei în el.

- A furat de la tine?

- Nu e furat, e luat, nu mă deranjează. Mersi că mi-ai spus, ești un scump.

Eram foarte îngrijorat. Florin nu avea momente din-astea, din câte știam eu, dar iepurele sare și de unde nu te aștepți. Pentru un om ca Florin evenimentele cu impact atât de grav rămân destul timp. E mai rezistent decât mine la necaz, știind asta mă așteptam la ce era mai rău, iar suspiciunile mi-au fost confirmate când m-am întâlnit cu el. Stătea tolănit pe bancă cu o figură trasă din coșciug și o baltă de vomă la picioare. Tragedia îl lovise. De băut, nu băuse pentru că nu mirosea a boască, deci era pur și simplu, absolut scârbit de ceva. Privind în retrospectivă, regret că îl înjurasem, dar mi-a confirmat că asta, culmea, îl ajutase să își păstreze calmul. Stătea în parc și fuma țigară după țigară.

- Mai ușor cu ele că uite și tu ce vomitași.

- Ai dormit bine?

- Nemaipomenit! Mă simt ca nou. Zi ce ai, îmi spusă Luci că erai lovit de tren.

- Aha.

- Trebuia să mă trezești!

- Dormeai, și nu știu, am zis să nu, pula mea. Oricum, fii atent.

Aruncă țigara și mai scoate una, dar o iau repede din mână.

Mă înjură.

- Las-o mai ușor. Calmează-te și spune ce e de spus.

- Of, bine. Dar mai vreau una! Mă uit urât la el. Bine. Deci, eram la metrou la Unirii și veneam acasă. Știi, chiar eram entuziasmat și mă simțeam bine. Lucrurile aveau sens, genul ăla de sentiment despre care îmi tot pălăvrăgești tu. În fine, intru în metrou și odată cu mine și un om de vreo 40 de ani, să zic, muncitor, știi ce zic? Se vedea pe mâinile lui negricioase și tari ca piatra. Toți oamenii muncitori au mâinile așa, dar știi și tu prea bine lucrul ăsta. Mai putea și a alcool, duhnea, nu puteai să stai lângă el. M-am uitat la el vreo cinci minute și mi-a părut rău, îți dai seama, oricine are un asemenea sentiment când vede un om atât de chinuit, dar nu și Bucureștenii pulii. Jegoșii ăștia nu, pentru că omul a început să tușească, știi tu, cum tușesc muncitorii și simțeau că stăteau să îi sară toate flegmele din gât. Mie nu mi-e scârbă, dar ceilalți din metrou s-au îndepărtat. Dar, nu se oprește acolo frate, nu. Omul tușește și mai rău și se îneacă, mă

așteptam să vomite. Îți dai seama prin ce trecea? Cum se simțea? Știind că scârbește pe toți și că el trebuie să îndure singur. Băga-mi-aș pula Arnold, așa ceva nu e corect! Nu trece mult timp și îl văd că se arcuiește, așa că m-am pregătit să sar îl ajut cu ceva și văd că și un alt tip face la fel, un tip de la care nu mă așteptam, era din-acela perfect, te uitai la el și știai că e perfect, poate de-asta era și dispus să ajute. Omul tot dădea semne că vomita și după a tușit un șiroi de sânge pe jos. Am sărit la el cu perfectul acela care avea șervețele și o sticlă cu apă, restul oamenilor efectiv au golit compartimentul. Noroc că ajunseseam la Poli, că omu tot stătea să dea afară sânge, crecă erau și cheaguri pe acolo, pâlcuri mai închise la culoare. L-am scos din metrou și oamenii se uitau ca la spectacol. Nu înțeleg frate, cum de le vine, care e problema? Nu credeam așa ceva posibil. Niște căcați cu ochi, toți. Noroc că au venit angajați de la metrou și ne-au ajutat să îl scoatem afară unde ne aștepta ambulanța. Cineva chiar sunase la ambulanță! L-am întrebat cum îl cheamă și a zis doar „Ion Atanasie”.

- Păi și a ajuns viu la spital?

- Nu știu, l-au luat pe targă și s-au dus direct. Îți dai seama că nu au mai așteptat după cineva. Doamne, frate, care mi-era norocul să văd așa ceva?

- Știi vorba aia, dacă nu o pățezi tu, o pățea altul.

- Tu ai trecut prin așa ceva? M-a întrebat mai calm, ceva tot trebuia să spun.

- Când aveam vreo șapte ani, mi-am văzut bunicul cum murea cu spume la gură. Nu e ca la tine, dar lucrurile astea se țin minte și nu ai ce face. Tot așa, trebuie să fi avut patru ani când murea cel mai tânăr copil al străbunicii mele. Eram într-o cameră galbenă, toți adulții pe lângă mine grăbiți, cu lumânările în mână. Îmi amintesc cât de confuz eram și cât de mari mi se păreau ei, totul foarte dramatic în jurul meu, dar eu nu aveam cum să bag așa ceva la cap, eram copil. Stăteam la picioarele patului, ridicat pe vârfurile degetelor că nu vedeam prea bine de tăblie, și acolo era străbunică-mea, ținându-și copilul de mână, care acum era supt la față, ros pe interior de cancer. Cred că și murise atunci, pe loc.

- Urât frate... mai erai și copil...

- Da, dar nu m-a traumatizat sau ceva. E doar o amintire acolo. Tu gândește-te acum câți Ioni vezi de fapt pe stradă, ca cel din metrou, dar care nu pășesc același lucru. Câți oameni munciți ca el trec pe lângă și nu observi. O să sune neplăcut, dar ia experiența asta ca pe un dat la împluternicirea ta mentală, altceva nu pot să îți spun.

- Ironic. Când te mai ascultam pe tine că vorbești de lucrurile astea, nu dădeam prea mare atenție la ele. La o adică, știam ce zici, dar nu conștientizam. Cum ai zis? Ironia că azi primești cea mai bună veste din viața ta și după te calcă o mașină. Ce diferențe mari, ar trebui să fie complicat, dar nu e. E atât de simplu. Pentru unii, orice s-ar zice, le pică tot binele în poală iar pentru alții bate dracul la ușă. Ionică acesta, ce viață o fi avut?

- Tu l-ai văzut, dă cu o părere.

- Nu prea bună... Muncitor pe șantier, trebuie să fi fost. Dar nu ar fi asta o problemă. Poți să torni beton și tot să fii fericit, și asta ar fi și mai mare tragedia, că a murit așa de sanchi.

- Vezi, câte realități diferite poți tu să concepi despre un singur om doar de la un asemenea eveniment? Mai ales că e în stare de anonimat.

- Realități diferite? Auzi, nu mă lua cu porcăriile astea acum de meta ce mi-ai zis tu cândva că n-am chef.

- Nu e metafizică, sunt speculații. Hai acasă, ne uităm mâine la știri, sigur găsim ceva.

Așa a și fost. Când ne beam cafeaua, Florin găsisse pe internet un articol în care se vorbea despre Ion Atanasie. Un copil la facultate, o nevastă, el avea vreo 50 de ani. Probleme la ficat, rinichi, tot ce vrei, mai muncea și pe șantier și atunci venise de la o bere cu prietenii lui.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI - pag. 5

INTERMEZZO - pag. 207

PARTEA A DOUA - pag. 220

